

■ «Περὶ τῆς Συνεχοῦς Μεταλήψεως τῶν Ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων»

Ποιά ἁμαρτήματα δὲν μᾶς ἐμποδίζουν ἀπὸ τὴν Θεία Κοινωνία*

«Δοκιμαζέτω δὲ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ Ἄρτου ἐσθιέτω καὶ ἐκ τοῦ Ποτηρίου πινέτω»

(Α΄ Κορινθ. ια΄ 28)

ΟΙ **ΑΓΙΟΙ** Μακάριος Κορίνθου καὶ Νικόδημος Ἀγιορείτης, οἱ γνωστοὶ αὐτοὶ ὑπέρμαχοι τῆς Συνεχοῦς Μεταλήψεως τῶν Ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, στὸ περίφημο σχετικὸ βιβλίό τους ἀντιμετωπίζουν τὴν ἔνστασι καὶ ἀπορία τῶν καλοπροαιρέτων κατὰ τὰ ἄλλα ἐκείνων Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι διαμαρτύρονται καὶ λέγουν γιὰ ὅσους μεταλαμβάνουν συχνά: «Τάχα καὶ αὐτοὶ ὡς ἄνθρωποι δὲν ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὰ πάθη γαστριμαργίαν, κενοδοξίαν, γέλωτα, ἀργολογίαν καὶ ὅσα ὅμοια; Πῶς λοιπὸν θέλουν νὰ κοινωνοῦν συχνά;» (Ἐνστασις Η΄).

Οἱ Ἅγιοι ἀπαντοῦν στὴν ἔνστασι αὕτη, ἐπικαλούμενοι ἓνα θαυμάσιο κείμενο τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου Ἀντιοχείας, τὸ ὁποῖο παραθέτουν πρῶτα αὐτούσιο καὶ κατόπιν ἀπλοποιημένο γλωσσικῶς.

Ἄς προσέξουμε ἰδιαιτέρως τὴν γνώμη αὐτῆ τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου, ἡ ὁποία ἐκφράζει μὲ συντομία μία βαθειὰ πτυχή τῆς Ὁρθοδόξου Πνευματικότητος: **διάκρισις** τῶν ἁμαρτημάτων σὲ «εὐσυγχώρητα» καὶ «βαρέα», **ὑπαρξίς** «διαφόρων θυσιῶν», πὺ μᾶς «προκαθαίρουν» γιὰ νὰ προσέλθουμε στὰ Ἱερὰ Μυστήρια καὶ **βίωσις** τῆς Συνεχοῦς Μετα-

νοίας, ὡς ἀπαραιτήτου προϋποθέσεως τῆς Συνεχοῦς Μεταλήψεως.

Ἄς ἐντρυφήσουμε ὁμως στὸ εὐλογημένο κείμενο τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου.

* * *

ΕΙΝΑΙ πολλοί, οἱ ὅποιοι ἐπειδὴ κοινωνοῦσιν ἄργά, κρημνίζονται εἰς ἁμαρτίας, ἄλλοι δὲ πάλιν, μεταλαμβάνοντες συχνότερα, φυλάττουσιν ἑαυτοὺς πολλάκις ἀπὸ πολλὰ κακά, ἐπειδὴ φοβοῦνται ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Μετάδοσιν («τὸ κρίμα τῆς Μεταλήψεως»).

Λοιπόν, ἀνίσως σφάλλωμεν μὲ κάποια παραμικρὰ καὶ συγγνωστὰ ἁμαρτήματα καθὸ ἄνθρωποι («μικρὰ τινα καὶ εὐσυγχώρητα»), λόγου χάριν κλεπτόμεθα ἢ μὲ τὴν γλῶσσαν ἢ μὲ τὴν ἀκοὴν ἢ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ ἀπατώμενοι πίπτομεν εἰς κενοδοξίαν ἢ λύπην ἢ θυμὸν ἢ ἄλλο τοιοῦτον, ἅς κατακρίνωμεν τὸν ἑαυτὸν μας καὶ ἅς ὁμολογῶμεν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τὴν ἁμαρτωλότητά μας («καταμεμφόμενοι ἑαυτοὺς καὶ ἐξομολογούμενοι τῷ Θεῷ») καὶ οὕτως ἅς μεταλαμβάνωμεν, πιστεύοντες ὅτι ἡ Θεία Κοινωνία μᾶς γίνεται εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ἀποκάθαρσιν.

Εἰ δὲ καὶ κάμνομεν ἁμαρτήματα βαρέα τινα πονηρὰ σαρκικὰ καὶ ἀκάθαρτα καὶ ἔχομεν μὲ τὸν ἀδελφόν μας μνησικακίαν, μέχρις οὗ μετανοήσωμεν ἀπὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτήματα, ἅς μὴ τολμήσωμεν νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὰ θεῖα Μυστήρια («ἕως ἀξίως μετανοήσωμεν, μηδαμῶς ἐφασώμεθα»).

Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ εἴμεθα ἄνθρωποι σαρκικοὶ καὶ ἀσθενεῖς καὶ μολυνόμεθα μὲ πολλὰ ἁμαρτήματα, ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ὁ Θεὸς διαφόρους θυσίας εἰς ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν μας, τὰς ὁποίας ἀνίσως καὶ τὰς προσφέρωμεν εἰς Αὐτόν, μᾶς καθαρίζουσι καὶ μᾶς κάμνουσιν ἐπιτηδεῖους διὰ νὰ μεταλάβωμεν («προκαθαίρουσιν ἡμᾶς εἰς τὸ προσελθεῖν τοῖς Μυστηρίοις»).

Διὰ τοῦτο ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι «θυσία», ἣτις καθαρίζει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ ἁμαρτίας. Εἶναι καὶ ἄλλη «θυσία» σωτηριώδης εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, διὰ τὴν ὁποίαν λέγει ὁ Προφήτης Δαβίδ: «θυσία εἰς τὸν Θεὸν εὐάρεστος εἶναι ἡ ταπεινὴ τοῦ ἀνθρώπου προαίρεσις καὶ διάθεσις· τὴν καρδίαν τὴν ταπεινὴν καὶ συντετριμμένην

μὲ τὴν κατάνυξιν ὁ Θεὸς ποτὲ δὲν τὴν παραβλέπει».

Ἀνίσως αὐτὰς τὰς «*θυσιάς*» προσφέρωμεν εἰς τὸν Θεόν, ἔστω καὶ ἂν ἔχωμεν μικρὰ τινα ἐλαττώματα ὡς ἄνθρωποι, θέλομεν δυνηθῆ νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὴν Ἁγίαν Κοινωνίαν μὲ φόβον καὶ τρόμον, κατάνυξιν καὶ ὁμολογίαν τῆς ἀμαρτωλότητός μας, καθὼς ἡ αἰμορροῦσα ἐπλησίασεν εἰς τὸν Χριστὸν κλαίουσα καὶ τρέμουσα.

Διότι ὑπάρχει ἀμαρτία πρὸς θάνατον («*θανάσιμος*»). Καὶ ὑπάρχει ἀμαρτία πρὸς μετάνοιαν («*συγγνωστή*»). Καὶ ὑπάρχει ἀμαρτία πρὸς ἔμπλαστρον. Ἡ ἀληθινὴ ὁμως μετάνοια ὅλα δύναται νὰ τὰ ἰατρεύσῃ.

Διότι, ἄλλην συγχώρησιν ἔχει ἐκεῖνος, ὅστις μὲ φόβον καὶ τρόμον καὶ ὁμολογίαν τῆς ἀμαρτωλότητός του καὶ κατάνυξιν πλησιάζει εἰς τὰ Μυστήρια καὶ μεταλαμβάνει καὶ ἄλλην τιμωρίαν ἔχει, ὅστις μεταλαμβάνει χωρὶς φόβον καὶ μὲ καταφρόνησιν.

Εἰς ἐκείνους, ὅσοι καταφρονητικῶς καὶ ἀναξίως μεταλαμβάνουσιν, ὄχι μόνον δὲν δίδεται ἄφεσις ἀμαρτιῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ διάβολος περισσότερο πηδᾷ ἐναντίον των («*ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλεῖον ὁ διάβολος αὐτοῖς ἐπεισηδᾷ*»).

Ὅσοι δὲ μὲ φόβον μεταλαμβάνουσιν, ὄχι μόνον ἀγιάζονται καὶ λαμβάνουσιν ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν διάβολον διώκουσιν ἀπὸ λόγου των («*ἀλλὰ καὶ τὸν διάβολον ἐξ ἑαυτῶν διώκουσιν*»).

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 258/Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 1994, σελ. 202-203.